

Sven Venus
4. razred opće gimnazije
Mentor: Željka Orban, prof.
zeljka.orban@gmail.com
098/188 18 55
Srednja škola Marka Marulića Slatina
Slatina, 33520; Trg Ruđera Boškovića 16
Literarni rad: Vampir s Velebita

VAMPIR S VELEBITA

SVEN VENUS

Nadnaravni horor
3000 riječi

I

VENECIJA U MAGLI

Prije nego što je gorki smrad imao priliku ući kroz prozore, ili prve zrake sunca zajedno uz trulež, Alessan me probudi uz drhtave prste i glas. Ne sjećam se vremena kada nije bio plah, no njegovi neuspješno tihi koraci po starom, hladnom mramoru bili su osobito preplašeni.

“Gospodine Vittorio. O, gospodine Vittorio, probudite se.” Pokuša izreći svoj zahtjev umiljatim glasom, blažim nego inače.

“Budan sam, Alessan. Što je?” Odgovorim mu, ne otvarajući oči, ležeći mirno.

“Stiglo je pismo za vas.” Čujem ga tada kako grozno proguta slinu i prođe dlanom ruke po čelu. Počinje se približavati. Ako bilo što vrijedno hvale mogu reći o Alessanu—uz očekivano kvalitetno izvršavanje zadataka—to je njegov ugodan, ali nikad intenzivan miris. Ali, ipak nema smisla za privatnost.

Otvorim oči, na što se on uzmakne od mog kreveta. Kažem: “Sami smo ovdje, Alessan. Ne moraš šaptati.”

Kimne glavom kao pas i reče: “Od Roberta je. Nalazi se u Province illiri—”

Prekinem ga. “Ostavi pismo i izađi iz sobe.”

Odloži ga na stol, i opet kimajući, držeći kvaku od vrata, reče: “Pripremio sam vam doručak.”

“Van!” Ne uživam u vici ali nekad se mora povisiti glas kako bi se zadobio rezultat. Očekivano od njega, trzne i ode. No nije zatvorio vrata za sobom. Ustanem iz kreveta, osjećajući pobuđujuću studen mramora po stopalima i mahom zatvorim velika, crna vrata.

Tada se pojave krvavo crvene zrake sunca, i kroz bijele, tanke zastore oboje cijelu sobu u crvenoj magli. Primjereno, jer hodajući do prozora i gledajući Veneziu kako se budi, vidim da je i na vodi i na ulicama blijedi sloj magle. Svibanj je.

Mala, udaljena lica mojih dragih sugrađana začuđena su kao i moje. Sve je donekle vidljivo—i Piazza San Marco sa svojom katedralom i palačom, gdje su nekad duždevi stanovali i carovali prije nego što je francuski osvajač došao prije petnaest godina; i spore gondole, i trgovine malih ljudi. Ali sve je presvučeno svilenim slojem, kao da je pomalo obrisano rukom.

No ne smijem dopustiti da me priroda—koliko god čudnovata bila—odmakne od zadatka pri ruci. Roberto se konačno javio. Taj prokleti Francuz.

Uzmem pismo, i držeći ga kraj prozora, počnem čitati crveno-crna slova, napisana vještom i elegantnom rukom na talijanskom.

Dragi Vittorio,

ti kukavička, pokvarena svinjo. Živ sam. Bili tvoji činovi namjerni ili ne, uopće me ne zanima.

Tvoji su i dalje. Ako želiš završiti što si započeo, znaj da se nalazim na Montagni della Morlacca. Dođi do mjesta po imenu Ortopula, i vjerujem da ćeš se dalje sam snaći. Znaj da

će ovaj put biti teže.

Kroz mnogo sam nevolja prošao kako bi osigurao slanje ovog pisma. Nadam se da, kao i uvijek, nećeš razočarati.

Robert

Dah mi je otežan. Odložim pismo na stol i krenem prema vratima. *Kako je preživio?*
Rastrgali su ga...

U hodniku stoji Alessan, i odmah je svojim očima krenuo prema znoju koji mi oblijeva čelo. Primjećuje da sam ga opazio, i pogled mu bježi. “Gospodine Vittorio”, reče gledajuću u pod, “jeste li dobro? Trebate li nešto? Doručak je dolje.”

“Dobro sam, Alessan.” Krenem hodati kroz hodnik prema stepenicama dolje i u blagavaonicu. On me prati. “Očekujem da kad završim s doručkom da će moja oštrica i moj oklop biti pripremljeni. Pripremi još i sve potrebno za put. Prije toga reci Adrianu da pripremi Demetru. Idemo u Dalmaziju.”

Pred vratima blagavaonice Alessan reče: “Naravno, gospodine. No... zar i ja idem, gospodine? Ne mora li netko paziti kuću?”

“Naravno da ideš. Znaš da ne znam njihov grozni jezik. Trebat će mi prevoditelj.” Sjedam na ukrašenu stolicu od hrastovine, koju mi je Alessan od prije izvukao, uz profinjen dugačak stol. Ispred mene je—

“Pripremio sam vam čašu vina, maslac, svježi vrući kruh—”

“Vidim, Alessan. Napravi kao što sam ti rekao.”

Kimne i ode. Sam sjedim u ovoj dvorani. Klatno stojećeg sata se polako njiše; luster stoji mirno kao grob. Magla je i dalje vani. Brzo završim s jelom i odjednom ispijem cijelu čašu slatkog crvenila. Čujem od gore kako Alessan lašti i sprema oklop. Ovratnik će mi biti najvažniji. No jedna misao mi ne izlazi iz glave. Osigurao sam sve da Roberto umre. Bilo ih je previše, a oni ne pošteduju žrtve. Ipak, nema veze. Dovršit ću posao.

Na katu, u kupaonici, operem si lice i tijelo pripremljenom vodom, i hodajući omotan u mekan ručnik ulazim u sobu. Na uređenom krevetu mi je putna odjeća. Hvala bogu da nije ostavio svečane hlače i kaput.

Gledajući kroz prozor u maglu, oblačim se u proljetnu odoru, i viknem: “Alessan!”

Odmah čujem nervozno kucanje na vratima. “Uđi”, rečem.

“Da, gospodine?”

“Kad završiš s obvezama čekaj me na brodu. Reci Adrianu da idemo u Ortopulu. Ne želim stajati nigdje putem i želim doći što brže.”

“Naravno.” Ne vidim ga ali sigurno kima glavom, zatim ode.

U posebnoj kutiji ukrašenoj zlatnim, plitkim rezovima držim svoj kremenski pištolj, i uz njega barut, olovne kuglice i sitne komade tkanine. Sumnjam da ću imati priliku napuniti ga kad se susretnem s Robertom, ali jedan pogodak bi mogao završiti sve. Ponesem kutiju sa sobom.

U hodniku Alessan još prenosi neke stvari, zaustavim ga i naredim: “Mač ostavi ovdje. Sve ostalo potrebno odnesi s Adrianom na brod. Nebitno zanemari.” Alessan kimne i nastavi sa svojim obvezama.

Oružarnica—koliko god skromna bila u usporedbi s ovom velikom kućom—uvijek je bila moja najdraža soba. Srebrom obrubljeno ogledalo koje se samo reflektiralo u besprijeckornom podu na kraju je sobe, uz prozore. Uz zidove stoje lutke obučene u razne oklope, od srednjevjekovnih viteških oprema do romano kožnatih. Nekoć je ovo sve bilo pod Romom, i Venezia i Monte Drago. I sada, prije dva mjeseca, osvajaču se rodi njegov mali orao; kralj Rome kako ga je nazvao. Sama Roma nema kralja od Tarquinia, a i svi će završiti kao on.

Na zidovima su ovješeni mačevi i sjekire, toljage i muškete s bajunetama. Sve je za ukras naravno. Osim jednog kompleta. Sudeći po nagoj lutki Alessan je već obavio svoj posao. No mač je ostavio na svom počasnom mjestu, kako i zaslužuje. Po vrsti je flamberga—vatreni mač—trideset palčeva dugačka i oštra kao bič, dovoljno da čovjeku glavu odsiječe. Uzmem je i spremim u njene korice, koje zavežem oko struka.

Za polazak sam spreman.

Povjerivši kuću jednom od sluga izlazim i stupam na popločene ulice Venezije.

Zastanem na trenutak i okrenem se prema domu. *Do uskoro.*

Kako im je i primjereno, puk se odmiče od mene dok koračam putem prema luci do hitre Demetre. Ne volim hodati kroz maglu jer je teško osjećati se sigurnim kad ne vidiš ni tlo po kojemu hodaš; još uz to mi se čini da je magla sve gušća i deblja; mogao bi je oštricom presjeći.

Jednom je ovakva magla bila u gradiću u Linguadoci kad smo Roberto i ja bili u lovu. Tada je još sve bilo u redu. Nije bilo izdaja i krađe. Sjećam se da kada smo bili napadnuti skoro sam njegovu glavu odrezao. Bilo bi mi sada puno lakše da jesam. Ipak, sve je sretno završilo i nered je bio počišćen a mi plaćeni.

U blizini sada vidim jarbol Demetre kako prosijeca zrak. Skuner je kojeg sam kupio prije par godina. Koristim ga uglavnom za trgovinu, no najbrži je moj brod i trebao bi bez ikakvog stajanja dovesti nas do Ortopule u petnaestak sati.

“Gospodine”, reče Adriano pred brodom, na kojemu posada tumara i priprema ga za plovidbu. Vidim da nije samo pozdrav i da želi nešto reći.

“Slobodno, Adriano.”

“Ne savjetujem da krenemo dok je ovakva magla. Trebali bi pričekati da se vrijeme razbistri.”

“Hvala na savjetu Adriano. Krećemo odmah. Je li sve spremno?”

Adriano pokuša sakriti mješavinu nervoze i straha uzdahom. “Malo manje od sata.”

To vrijeme je brzo prošlo. U međuvremenu je kiša počela i stala i Alessan mi dade šešir. Sve je pripremljeno i ukrcavam se na Demetru i odmah polazim u svoju kabinu. Sjedim na stolcu i kroz prozor gledam kako se Venezia smanjuje i velebno, hladno more zauzima svijet. Roberto je sve bliže.

II

STARIGRAD U SJENI

Adriatico je bistar i čist i miran; valovi kao i oblaci su nepostojani. Upravo mi Adriano reče da smo prošli Rovigno. Možda ipak se priroda smiješi putovanju. Ovo mi je uvijek najbolniji dio: tišina pred oluju, čekanje neizbježnog. Znam da ću ga naći, i da ću učiniti ono što moram. No kratak bi mi bio život da svakim treptajem skočim s bitnih na bitne trenutke. Ima nekog čudnog zadovoljstva u sporom putovanju i priželjkivanju vrhunca; to ga čini još i boljim. Svejedno... mislim da neću uživati u Robertovoj smrti. Zbog svojih postupaka mora platiti i neću ni pomisliti da okrenem brod i vratim se kući, ali je moglo biti drugačije. Sada samo zamah mača i sve je gotovo.

Osjetim Alessana kako se približava. Mora da je stavio višak parfema prije ukrcavanja. "Što je?" upitam, držeći se za smeđu, drvenu ogradu.

On stane kraj mene i zabljuje se u plavetnilo i Rovigno u daljini. "Nadam se da se ne ljutite jer sam pročitao pismo prije vas."

"Naravno da se ne ljutim. Znamo se dovoljno dugo i pred tobom nemam tajni." Na trenutak zastanem i udahnem. "Tko je dostavio pismo?"

"Domaći dječak, gospodine", Alessan reče. "Nitko povezan s Robertom."

"Mora da je bio dobro plaćen kad se je usudio uznemiriti me prije nego što je i svanulo."

“Siguran sam.”

Ostatak putovanja provodim u samoći. Jedanput objeđujem—kruh, sir i hladna piletina, zaliveno crnim vinom—i jedanput izlazim iz kabine, kako bi na trenutak gledao u more. Jedanput i odspavam par sati. Sjećam se samo jedne slike iz sna: udaljeno tijelo i na vrhu njega bijela, okrugla masa niz koju crna krv teče i ne prestaje.

Sada opet stojim na palubi i kasna je noć. Uskoro će svanuti i Ortopula je blizu, veli Adriano. Vidim planinu i njen cijeli masiv, kao divovski toranj me plaši. More je tamno kao i nebo i u objema masama vidim točkasta svjetla. Na trenutak mi se učini kako mrtva, krilata neman pluta na površini.

Bez ikakvih problema, bilo političkih ili prirodnih, stigismo u ovaj stari grad, kako ga domaće stanovništvo zove. Nadam se da neću morati komunicirati s njima. Adriano upravo obavlja sve administrativne poteškoće i troškove. Nitko neće odbiti brod s mojom zastavom.

Na brzinu se iskrcam zajedno s Alessanom koji nosi moju prtljagu i zapovjedim ostalima da prespavaju na brodu, te da bismo prekosutra ujutro trebali krenuti natrag.

Pozdravim se s Adrianom, i Alessan i ja krenemo prema krčmi.

Blago rečeno, Ortopula je siromašan zaselak s nekoliko kamenih kuća i trgovina i udaljenom crkvom s malim grobljem. Možda bolje da odspavam u vlastitoj kabini, no već sam pred krčmom; okretati se neću.

Ulice su puste. Topal vjetar grije i zavija u noći. Otvaram vrata krčme i unutra, ispred mene, stoji niska starica s primitivnim licem, obučena u rastegnute dronjce. Osmiješi se od uha do uha kad me ugleda. Sigurno je namirisala novac.

Šapnem Alessanu: “Zatraži dvije najbolje sobe.”

On kimne i reče to isto (pretpostavljam), na njihovom jeziku. Žena odgovori. Riječi su joj lijene i razvučene. Kunem se da je jedva rekla jednu misao a kao da već govori satima.

Polako gubim strpljenje i prekinem je i opet kažem Alessanu: “Samo dvije sobe. To je to.”

Opet kimne i nastavi njihov razgovor. Nakon par minuta se rukuju i Alessan joj daje novac. Starica ispruži svoju ruku prema meni. Što god bio, uljudan jesam. Odvratim gestu. Bio sam u prljavijim situacijama.

Sretna starica se počne penjati stepenicama na kat, bacajući fraze na talijanskom koje mora da je pokupila od ljudi poput mene, neke smislene i neke ne. Pokaže mi svoju sobu, koja je točno što sam očekivao i zbog toga žaliti se neću. Alessan odloži moje stvari unutra i zatim reče: “Laku noć, gospodine. Treba li vas probuditi za par sati?”

“Ne”, odvratim. “Sam ću sve riješiti. Laku noć, Alessan.”

“Laku noć, gospodine.” On se uputi prema svojoj sobi i starica se spusti natrag dolje. Uvjeren sam da smo joj jedini gosti.

Duboko udahnem i izdahnem i sjednem na prljavi krevet. Nisam previše umoran ali valja odspavati barem malo. Ne želim da, ako nešto pođe po krivu, umor bude razlog tome. Dolje čujem korake, no ne smetaju mi. Legnem i zaspim.

U treptaju je san prošao—ovaj put se sna ne sjećam—i svjetlost dana je preplavila sobu. Ustanem se i odem dolje. Par ljudi sjedi za stolovima i svatko ispija neko piće. Alessan sam sjedi i gleda kroz prozor prema moru. Pridružim mu se.

“Dobro jutro, gospodine. Kako ste spavali?”

“Dobro jutro, Alessan. Ne loše. Nađi nekog tko priča talijanski, molim te. Treba mi par podataka.”

Odstupi od stola i krene prema starici, koja stoji za pultom i žvače duhan. Vidim kako potvrdno i ritmično maše glavom dok odgovora na Alessanova pitanja i zatim s njim krene prema meni. Oboje sjednu za moj stol.

“Pa ja ti pričam talijanski”, reče starica s katastrofalnim naglaskom. Govori kao da bi svakog trena mogla umrijeti.

“Niste ništa rekli jučer”, kažem.

“Pa, mislin, ovaj tvoj je počea pričat' na hrvatskon pa san i ja krenula. Al', ono, pripoznala b' talijana na sto milja.”

“U redu”, kažem. “Možete li mi odgovoriti na par pitanja?”

“Naravno.”

“Je li ovdje nedavno prošao Francuz jedan—visok, mojih godina, plava kosa—po imenu Robert?”

“Ah, znači, ti s' taj. Je, je. Reka je da te traži i da te čeka. Gore je, na planini, u špilji jednoj. Mogu reč malo mi je čudan. Samo je po noći dolazio.”

Tada, nezamislivo detaljno mi ispriča kako da dođem do te špilje. Zahvalim joj se i zatražim obrok. Donese mi neku kašu i vode. Brzo završim s tim i krenem natrag u sobu. Alessan me slijedi.

Skidam odjeću u kojoj sam putovao i spavao i oblačim se u svoj oklop.

“Da idem s vama gospodine?”

“Ne.” Oklop je lagan i u njemu sam okretan i brz, no bilo kakve oštrice ili ruke ili zube će spriječiti. Zavežem o remen mač i na desni kuk pištolj i kožnatu vrećicu s priborom za punjenje; ne treba riskirati. Za kraj, pobrinem se da ovratnik dobro štiti vrat.

Spreman sam, i hodam dolje i prema ulazu. Osjetim par začuđenih očiju od domaćeg puka. Vani, ispred krčme, na visokom suncu i toplom vjetru, gdje su more i Demetra desno, a planina lijevo, kažem Alessanu: “Vidimo se uskoro, prijatelju.”

“Doviđenja, gospodine. Molit ću se za vaš uspjeh.”

Kimnem glavom i zaputim se prema toj udaljenoj špilji, gdje me dragi Roberto čeka.

III

VELEBIT U KRVI

Iskreno, ni ne sjećam se kad smo se upoznali. Mora da sam ga poznavao cijeli život. No bio je moj otac taj koji nas je spojio u poslu. Zajedno smo radili i brisali te nemani s lica Zemlje, i jedna zvijer je trebala njega obrisati... kako je sve moglo biti jednostavno i gotovo. Umjesto penjanja sad po ovim strmim, kamenitim putevima mogao sam pijuckati kavu i iz spokojsva doma buljiti u polagane gondole kako tumaraju po Canalassu. Vruće je u ovome oklopu. Zasigurno već i vonjam.

Penjem se satima. U podne sam krenuo i bojim se da bit će noć kada stignem. Počinjem se bojati.

Ne bi me začudilo da je ovo sve isplanirao. Točan sat kada pismo treba stići, i znajući mene kada ću krenuti i kada ću stići i da ću se odmoriti za pripremu i koliko ću dugo hodati da ga nađem; sve to da bih došao u vrijeme mrklog mraka, kada on ima prednost. Ipak, sumnjam u to.

Oko mene je smaragdno raslinje i sivo kamenje. Sve je uznemirujuće tiho. Nema više vjetra niti čujem ikakve ptice ili životinje u grmovima, niti vidim koje stablo. Bilo mi je rečeno da moj grad stoji na drvu uzetom odavde. I u to sumnjam.

Kao da me nevidljiva ruka vodi, dođem pred špilju i vidim da svjetlost dana nestaje iza mora. Zvijezde se polako pokazuju; Mjesec u potpunoj ponoći bio je vidljiv već neko vrijeme.

Opipam oklop i remen i mač i pištolj da provjerim da sve je u redu. Duboko udahnem i zaputim se u špilju. Ulaz je malen i kamen mokr. Unutra gori baklja: jedini izvor svjetlosti.

Na hladnom tlu—blijed kao biser, oči crvene kao krv—sjedi Roberto. Gleda ravno u moje oči i u isto vrijeme kao da gleda kroz mene. Koljena mi se tresu.

“Roberto?” Uspijem održati kontrolu nad glasom.

“Robert, Vittorio... Došao si.”

Polagano izvadim mač iz korica i zgrabim pištolj u lijevu ruku. “Jesi li sumnjao?”

“Nikad. No... nakon onog što si napravio, imao sam razloga.”

“Ja nisam taj koji je ovo upropastio.”

“S kojom namjerom si došao?”

“S kojom namjerom si ti poslao pismo? Što želiš od mene?”

Roberto se ustane. “Da ovo završi. Spreman sam ti oprostiti.”

“Meni? Ti oprostiti meni?”

“Oboje smo pogriješili”, Roberto reče. “Ipak, moja greška je tebe povrijedila. Tvoja je mene ubila.” Otvori usta široko kao zmija i pokaže vučje očnjake. “Nudim ti ovo.”

“Zašto to nisi rekao u pismu?” Već znam što će reći...

“Imao bi previše vremena za razmisliti. Ovako odluči instinktom. Molim te.”

“Instinktom? Želiš da postanem ono što cijeli život uništavamo!?” *Umiri prste.*

“Oprosti mi.” Uperim pištolj ravno prema njegovom srcu i stisnem okidač. Svjetlost, eksplozija, krš, bijes i jeka. Roberto padne na tlo.

Ubrzano priđem do njega s mačem spremnim i pogledam ga ravno u oči. Još je živ. Vampiri su otporni no ne toliko. Kugla mu je probila srce. Krv teče niz kamen.

“Vittorio...”

Kao nemoćno dijete izderem se i iskalim glasom. Odbije se i meni se vrati. Jednostavno ne mogu. Samo zamah mača, no nije. Ne mogu. Neka umre polako, daleko od mene. Ne smije biti sigurno.

Svijet je zamagljen. Okrenem se i odem. Tada, brzinom smrti, osjetim hladnoću iza sebe i ruku kako otkida ovratnik i oštre zube kako mi prodiru vrat i ispijaju krv. Kriknem i zamahom mača i ruke oslobodim se i okrenem.

On se ne miče, miran je kao planina. Krv curi iz usta. Zbogom, Robert.

Probijem mu srce mačem i vadeći oštricu odrežem mu glavu. Krv me ispere.

Sjednem na kamen. Mokri pogledi su mi tamno more i zvijezde. U mjesečevoj sjeni planine sam. Plačem u svoje ruke. *Ovo se ne smije dogoditi.* Čekam da me svjetlost jutarnja uzme i izbriše.

KRAJ